

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΥΪΕΙ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣΟΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΟΜ. ΚΕΦ. Ε.

ΣΜΥΡΝΗ. 28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

11.

ΑΘΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Όλιγον μακράν από την πόλιν πρὸς τὸ Β. Δυτικὸν μέρος, ἔκειτο τὸ ὄρος Γολγοθὰ ἢ τὸ καλούμενον Κρανίου ὁ τόπος οὗτος ἦτον ἐπίτηδες διορισμένος διὰ νὰ θανατῶναι τοὺς κακούργους. Ἐκεῖ καὶ ὁ Σωτὴρ μας ἐσταυρώθη, ἀγκαλιὰ καὶ δὲν ἡμάρτησε ποτὲ, οὔτε ἀπὸ τὸ στόμα του ἐπροφέρθη ποτὲ δολιότης, καὶ οὕτω ἐκείνος ὁ τόπος ἔγεινε τὸ θεῖατρον τῶν θαυμασιωτέρων καὶ περιεργωτέρων πραγματειῶν ὅπου ποτὲ ἠκολούθησαν εἰς τὴν γῆν.

Ἡ καλλιωτέρα θεὰ ἦτον ἐκείνη τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δόξης της. Αὕτη ὅμως ἡ δόξα πρὸ πολλοῦ ἐτελείωσεν. πρῶτον ἐφάνη μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Χαλδαίων, 588 ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Τότε ἦτον, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Προφήτου Ἰερεμίου ἔτρεχαν ὡσάν ποταμοὶ διὰ τὸν ἀφανισμὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ του. Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ὅλοι οἱ ἐγκατοικοὶ τοῦ κόσμου, δὲν ἤθελαν πιστεῦσαι ὅτι ὁ ἐναντίος καὶ ὁ ἐχθρὸς ἤθελαν εἰσελθεῖν τὰς πύλας τῆς Ἱερουσαλήμ· ὁ Θεὸς ὅμως δικαίως, τὴν ἐπαράδωκεν εἰς τοὺς ἔθνικοὺς διὰ τὰ πλῆθη τῶν ἀνομιῶν της. ὁ Κύριος ὀργισθεὶς, ἐκάλυψε τὴν θυγατέρα τῆς Σιών με ἓνα νέφος, ἤρπαιεν ἐκ τῆς γῆς τὴν ὠραιότητα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐλησμοῖνησε τὸ ὑποπόδιόν του εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς του. Ὁ Κόσμος τοῦ Ἰσραὴλ ἦτον ὁ ναὸς, καὶ τὸ ὑποπόδιον τοῦ Θεοῦ ἦτον ἡ ἱερὰ κιβωτὸς ὅπου ὁ Σακχίνας ἔζησε δεδοξασμένος μετὰ τῶν Χερουβίμ. Μετ' ἐπειτα ὅμως ἡ πόλις ἐφάνετο ὅτι ἐσηκώνετο ἀπὸ τὰ ἐβρουπιάτης. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπροσπάθησαν μὲ μέγιστον ζῆλον νὰ ἀνακαταστήσουν τὴν παλαιὰν της λαμπρότητα ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα ἐκαλλιτέρευεν, καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὠραιότητα καὶ μεγαλοπρεπειάν της. Ἡρώδης ὁ Μέγας τέλος πάντων, προτοῦ νὰ γεννηθῇ ὁ Σωτήρμας, ἦδη εἶχε προβιβάσει τὴν δόξαν της εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ἐντελείας. Ἀγαποῦσε πολλὰ τὰς μεγάλας καὶ λαμπρὰς οἰκοδομὰς, καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀπολαύσῃ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν τοῦ ἐαυτοῦ του, διὰ τῶν ὠραίων ἐργοτέχνων τὰ ὅποια ἐπρόσταζε νὰ τελειωθοῦν. Ἄπειραι λοιπὸν ἦτον αἱ ποσότητες χρημάτων τὰς ὁποίας κατὰ διαφόρους τρόπους ἐξόδευσε πρὸς κηλοπισμὸν τῆς Ἱερουσαλήμ. Οὕτω ἡ πόλις ἐφάνετο ὅτι ἐσυριζέτο, καὶ τρόπον τινὰ ὑπερέβαλλε τὴν προτέραν μορφήν της. Νὰ στέκη τις πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ προᾶσκειον ἐβλεπε μίαν ὠραίαν θεωρίαν τῆς ἀνωμάλου ἐκτάσεώς της. Ἀλλὰ τὸ σκότος τῆς πρώτης αὐτῆς ἐρημώσεως, ἄρχισε νὰ ἀνανεῶνεται καὶ νὰ ὑπερβαίνει ἀπὸ μίαν δευτέραν καταστροφὴν. Ὁ βαθμὸς τῆς ἀνομίας τέλος πάντων ἔπαυσε νὰ πλημμυρῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου τῆς ζωῆς καὶ τῆς δόξης. Ἡ κραυγὴ τῶν πλημμελημάτων ἀνέβη ἕως τὸν οὐρανὸν με δυνατότατον ἦχον. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Παντοδυνα-

μου ἐδραστη, μετὰ τὴν τρομερὰν καταδυναστείαν. Διότι ἡ Ἱερουσαλήμ, μετὰ μίαν πολιορκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέφερον ἀπερίγραπτα, ἔπεσε πάλιν, καὶ ὀλοτελῶς ἐσυντρίφη ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ. Ἡ ὀδελυρία τῆς ἐρημώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροφήτευσεν ὁ Δανιὴλ, ἐφάνη δεσπόζουσα εἰς τὸν ἅγιον τόπον. Ἡ Ἱερὰ πόλις ἐκαταπατήθη ἀπὸ τοὺς ἔθνικοὺς. Τὸ δὲ ὄνομα καὶ ὁ τόπος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ἐβυθίσθη εἰς τὸ μέσον ποταμοῦ αἵματος καὶ ἐξολοθρευτικοῦ πυρός.

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἔγινε πάλιν πόλις, ὄχι ὅμως ἀξία συγκρίσεως μετὰ τὴν προτέραν αὐτῆς κατάστασιν. Ἡ τυραννία καὶ ἡ καταδυναστεία ἐμπόδισαν τὴν αὔξησίν της, καὶ ὁ πόλεμος ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα διέλυσε τὴν ὀλίγην αὐτῆς δύναμιν. Τὰ τέκνα της ἐσκορπίστησαν εἰς κάθε μέρος τῆς γῆς, καὶ οἱ δρόμοι της ἦτον γεμάτοι ἀπὸ ξένους. Ἀπὸ πολλὴν καιρὸν ὑποφέρει τὰς τοῦ πολέμου λεηλασίας, καὶ διάφορα μέρη, τὸσον μέσα ὡσάν καὶ τριγύρω, ἠλλάχθησαν τὸσον ὥστε δὲν εἶναι πλέον εὐκόλον κἄν νὰ ἐξιχνεῖσθωμεν τὰς θαυμασιωτέρας φυσιογνωμίας τῆς παλαιᾶς της καταστάσεως. Οἱ λόφοι της τρόπον τινὰ ἐχαμηλώθησαν καὶ αἱ κοιλάδες της ἐχθώθησαν, ὥστε αἰεὶ ὀλίγον ἕμμετρα φαίνεται εἰς τὴν θεατὴν ὡσάν νὰ ἦτον ἐπάνω εἰς ἓνα κατήφορον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον κυρτώνεται ἀπὸ δυσμᾶς πρὸς ἀνατολάς. Πλησιάζων ὅμως, φαίνεται ὅτι στέκει ἀκόμη ἐπάνω εἰς τινὰς λόφους μετὰ τῶν ὁποίων ἡ μορφή της Σιών καὶ τῆς Ἀμωρίας παρρησιάζεται ἀξιολογώτατα. Τὸ τείχος πρὸς νότον φθάνει ἕως εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Σιών, ὥστε ὅπου ἓνα μέγα μέρος τοῦ ὄρους μένει ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐξ ἐναντίας ἐκεῖνο τῆς ἀρκτου ἔγινεν ὥστε νὰ περικλείῃ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐπεριεῖχε τὸν παλαιὸν καιρὸν, καὶ οὕτω ὁ λόφος τῆς πόλεως ὅπου ὑποθέτεται ὅτι ἦτον ὁ τόπος τοῦ Κρανίου μένει πρὸς τὸ Β. Δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως. Ὅλη ἡ πόλις νομίζεται ὅτι δὲν περιέχει περισσότερους ἀπὸ ἑικοσι χιλιάδας ἐγκατοίκους, τῶν ὁποίων τὸ ἡμισυ εἶναι Μωαμεθανοὶ ὑπὲρ τὸ ἓνα τέταρτον Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ ἐπίλοιποι χριστιανοὶ κατ' ὄνομα διαφόρων αἱρέσεων, τῶν ὁποίων ἓν ἐξετάσωμεν τὴν ζωὴν, ὀλίγον ὠφeloῦνται καθήμενοι εἰς τοιοῦτον ἱερὸν τόπον. Οἱ δρόμοι εἶναι στενοὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἀνώμαλοι, τὰ ὁσπήτια γενικῶς εἶναι χαμηλά μετὰ δώματα καὶ μικρὰ παραθύρα μετὰ φραγμοὺς. Ἡ κορυφὴ τῆς Ἀμωρίας ἐπὶ μίαν φορὰν εὐρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ μετὰ μίαν πλάτταν τῶρα στεφανώνεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ὁμοῦ, ἓνα ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα προσκυνήματα τῶν Μωαμεθανῶν, καὶ εἶναι ἐμπόδιον μετὰ τὴν θανάτου ἓν κανένας ἄλλος ἐξαίρουμένων τὸν Μωαμεθανῶν τολμήσῃ νὰ εἰσελθῇ τὰ τείχη. Ἀφ' ὅσα λοιπὸν ἐρευνήσαμεν, ὀδηγούμεθα εἰς τὸ νὰ συγκρίνωμεν τὴν Ἱερου-

σαλήν, ὡσάν ἕναν ὠραῖον ἀνδρῶνα, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδαμεν
 διὰ πολλὰ ἔτη, καὶ ὁ ὅποιος ἀπέρασε χιλίας μεταλλαγὰς
 καὶ ἀτυχίας, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν αἰτίαι νὰ ἀπανθίσῃ ἡ μορ-
 φὴ τῆς, τὸ σῶμα τῆς νὰ φθαρῇ τὸ δέρμα τῆς νὰ ξηραν-
 θῇ καὶ νὰ μαρμαρῇ, καὶ τὴν ἐσκέπασαν ἀπὸ ρυτίδας τοῦ
 αἰῶνος ἀλλὰ ποῖος ἐνθυμείται γενικά σημεῖα δια τῶν ὁποίων
 ἡμεῖς νὰ τὴν γνωρίσωμεν, ὡς τὸ ὑποκείμενον τὸ ὅποιον ἐ-
 συνθηθόσεν ἢ ἦναι ἡ εὐφροσύνη τῆς σφαῖρας εἰς τὴν ὁποίαν
 ἐκινεῖτο. Γοιὰυτὴ ἔστιν ἡ παρούσα θεωρία τῆς Ἁγίας Πόλε-
 ως, ἢ τις μίαν φορὰν ἦτον ἡ ἐντελής ὠραῖότης, ἢ γὰρ ὁ-
 λη, τῆς γῆς.

ΠΩΣ ΝΑΔΙΟΙΚῆ ΤΙΣ ἘΝΑ ΣΧΟΛΕῖΟΝ.

(Συνέχεια)

Ὁ Κυριος Φλάτ ἐδιηγείτο ἐνῶ γέρον ὅτι, « Ἐγὼ ἤμουν
 ὑπὲρ τοὺς πενήντα χρόνους διουθυντῆς τοῦ ὄρφανοτροφείου,
 καὶ ἐδίδασκα ἕνα κοίτωνά γεμάτον μαθητάς. Κάθε αὐγὴν
 ἐσυνθιέζα νὰ παρακαλῶ διὰ ὑπομονὴν καὶ πραύτητα. Μίαν
 ἡμέραν καθὼς ἐπεριπατοῦσα μεταξὺ τῶν μαθητῶν μου, εἶδα
 ἕνα παιδίον δώδεκα χρόνων, τὸ ὅποιον ἀκουμποῦσεν ἐπάνω
 εἰς τὸ τραπέζιον με τοῦ, δύο τοῦ ἄγκωνα. Τὸ ἤλεγξα, ὡσάν
 ὁποῦ ἦτον ἀπρεπον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμνε, καὶ ἀνεγώρησα.
 Ὅταν ἐξαναπέρασα ἀπὸ πλησίον του, πάλιν ἀκουμποῦσε κατὰ
 τὸν αὐτὸν τρόπον ὁποῦ καὶ πρότερον, διὰ τοῦτο καὶ δευ-
 τέρην φορὰν τὸ ἤλεγξα. Ὑπήκουσε τότε διὰ κάμποσον, ἀλλ'
 ὅταν ἐπέστρεψα τὴν τρίτην φορὰν, τὸν εὐρήκα πάλιν εἰς
 τὴν ἴδιαν κατάστασιν, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκταφρο-
 νοῦσε τὸν ἐλεγχόν μου. Τότε ἐταράχθην ἀπὸ ὀργὴν, δὲν
 ἄφησα ὅμως νὰ με νικήσῃ καὶ ἐπαρακάλεσα τὸν Θεὸν λέγων.
 « Δός μοι ὑπομονὴν διὰ τὸ παιδίον τοῦτο, καθὼς ὑπομένεις
 καὶ ἐμὲ τὸν γέροντα. Ὁ θυμὸς μου διὰ μιᾶς ὀλεθρότευσεν,
 ὑσῆχασα καὶ ἐσιώπησα ἀκολουθῶν τὴν παράδοσιν. Τὸ παι-
 δίον δὲν ἤλλαξε τὴν ἀναίσχυντον θέσιν του, ἐγὼ ὅμως δὲν
 τὸ ἤλεγξα. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον τὸ ἔκραξα πλησίον
 μου, καὶ ἐνῶ ἐπαρακαλοῦσα, πρὶν νὰ ἔλθῃ, διὰ φρονήσιν
 καὶ πραύτητα, αὐτὸ ἤλθε με παρακώδη καὶ κακοῖτη τρό-
 πον, καὶ ἔσυρεν τὴν θύραν ὀπίσω του με μεγάλην βίαν, »
 διατὶ κτυπᾶς τόσοσν τὴν θύραν; » τὸ ἠρώτησα. « Δὲν τὴν
 ἐκτύπησα ἐγὼ, ἀπεκρίθη με αὐθάδειαν. « Ἀληθινὰ σὺ τὴν
 ἐκτύπησες » τοῦ εἶπον « ὄχι, εἶπεν, ἐγὼ δὲν τὴν ἔκρουσα »
 Τότε ὑπῆγα σιμά του τὸ ἐπίασα ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸ ἠ-
 ρώτησα με εὐμορφον τρόπον. « Ἐξέρεις υἱέμου ποῖον βλάβη-
 τῆς, καὶ ἐναντίον τίνος ἀμαρτανείας. Δὲν σφάλεις ἐμπροσ-
 θέν μου, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ λυτρωτοῦσου ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν
 σὲ ἔβλαψε. συλλογίσου διατὶ φέρεσαι οὕτω. » Ἡ καρδία τότε
 τοῦ παιδίου μετενόησε τὰ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ ὄμμα-
 τά του, καὶ ἀναστενάζον με ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὸ ἄ-
 τακτον φερσιμόν του. « Ἀπεράσισα, » εἶπεν αὐτὸ, « νὰ σὲ
 παροξύνω με κάθε τρόπον ὡστε μὴν ὑπακούον τὰς σὲ νὰ
 ἀναγκασθῆς νὰ με δείρης. Τοῦτο ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ἤθελε προ-
 ξενήσει περισσότερον κόπον εἰς τοῦ λόγουσας παρὰ εἰς τὸν
 ἑαυτὸν μου. Συγχωρησόν μοι σὲ περικαλῶ καὶ δὲν θέλω τὸ
 κάμει πλέον, ἐπὶ ζωῆς μου. Καὶ οὕτω ἠκολούθησεν ἀκόμη
 νὰ παρακαλῇ. Τότε ἐγὼ τοῦ ἐφανέρωσα πόσον ἄνομον ἦτον
 τὸ φερσιμόν του καὶ τὸ ἄφησα νὰ φύγῃ στοχαζόμενον ὅτι
 τὸ ἐσυγχώρησα. Ἀνεχώρησεν ὅμως ἀπαρηγόρητον.

Τὸ ἀπύγευμα ὅταν ἐτελείωσα τὴν παράδοσιν τῶν ἄλλων
 τάξεων, καὶ τὸ ἔσπερας ἤμουν μόνος εἰς τὸ κοίτωνά μου,
 ἤκουσα ἕνα κτύπον εἰς τὴν θύραν μου. Τὸ παιδίον ἐμῆκε
 με τὰ ὄμματα κόκκινα καὶ κλαίοντα. « Δὲν εἶναι δυνατόν
 νὰ με ἐσυγχωρήσῃς, » « ἔλεγε στενάζον, » « ἐπειδὴ » ἐγὼ
 ἐπράξα ὡς δαίμων ἐμπροσθέν σου, καὶ διὰ τοῦτο τώρα δὲν
 δύναμαι νὰ ἀναπαυθῶ. » Ἀνίσως τοῦ ἤθελα εἰπεῖ ὅτι ἐγὼ
 θέλω τὸ συγχωρήσει, δὲν ἤθελε με ἐνωχλήσει ποτὲ εἰς τὸ
 παραμικρόν. Τοῦ εἶπον ὅμως καθὼς προτῆτερα ὅτι ἠμποροῦσε
 νὰ ἦναι βέβαιος διὰ τὴν συγχωρησὴν μου, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ
 παρικαλέσῃ τὸν Σωτῆρα διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ διότι αὐτὸν
 ὕβρισε περισσότερον, καὶ ἐκεῖνου ἀναγκαιῶς ἐγχερίζετο τὴν
 συγχώρησιν. Πάλιν λοιπὸν κλαίον ἀνεχώρησε.

Τὴν αὐγὴν μόλις ἐσπικώθην ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ὁ μικ-
 ρὸς αὐθάδης μου ἦλθε πάλιν κλαίων τόσοσν πολὺ ὡστε με
 ἐπροξένησε θαυμασμόν. Με εἶπεν ὅτι δὲν ἐκοιμήθη: τὸ γθε-
 σινὸν φερσιμόν του δὲν τὸν ἄφησε νὰ ὑσῆχάσῃ καὶ με ἐπα-
 ραλοῦσε πάλιν ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας νὰ μὴν τοῦ ση-
 κώσῃ τὴν προτέρην ἀγάπην μου. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλά-
 βῃ πῶς, ἔσφαλлен ἔχθεις καὶ ἔκαμε τόσα ἀμαρτήματα με
 ἐβεβαίωσεν ὅμως ὅτι εὐχαριστεῖτο νὰ ὑποφέρῃ ὅποιανδὴ ποτε
 πονίην διὰ τὸ πείσμα του, ἀν δὲν ἤθελε μεταχειρισθῆ τοὺς
 λόγους ἐκεῖνους τῆς ἀγάπης καὶ πραύτητος οἱ ὅποιοι τόσοσν
 τὸν ἐκατάπεισαν ὡστε δὲν ἐδυνάθη νὰ ἀντισταθῇ. Τώρα ἔ-
 πρεπε νὰ τοῦ εἰπῶ ἐκ ἐστοχάζετο ὅτι ἤθελα ὑποφέρει τοιαύτην
 ὕβριν με τόσοσν ὑπομονήν; « Ἐπάνω εἰς τοῦτο τοῦ ἀπεκρί-
 θην » ἀκριβὸν μου τέκνον τοῦτο δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ
 ἀκριβῶς. Ἐν συντόμῳ ὅμως σὲ τὸ ἐξηγῶ « Ἐσυγχωρήθην ἀπὸ
 τὸν Θεόν, καὶ οὕτω δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ σὲ συγχωρήσω.

Ταύτην τὴν διήγησιν ἐκαμεν ὁ σεβάσιμος ἱερεμίας Φλάτ
 καὶ προσθέτει ὅτι, τὸ παιδίον ἀπὸ τότε ἦτον ὁ κάλλιστος
 μαθητῆς του, καὶ ζῆ ἀκόμη εἰς τὸ Στόγχαδ ὡς ἐντιμὸς
 πολίτης.

Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ὀρφανοτροφείου
 ἐτέλεσεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του, καὶ μετ' εἶπει
 ὡς μερικὸς διδάσκαλος εἰς τὸ καθημερινὸν σχολεῖον του,
 διότι δὲν ἔκαμνε σχολεῖον μόνος του χωρὶς νὰ ἔχῃ τοὺς τρεῖς
 συμβουλοῦσας του: τὴν Πιστὴν Προσευχὴν καὶ Ἰσομονήν.

Τὸ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟῦ ΤΕΛΕΥΤΩΝΤΟΣ ΧΡΟΝΟῦ.

Ἀλληγορία.

Ἀκουμπῶν ἐπάνω εἰς μίαν κλίνην ἀπὸ πιεσμένα φύλλα,
 σκεπασμένος με ἕνα μάλλινον κάλυμα, με κουρασμένα μέλη
 βραχύνῃ φωνῇ, καὶ λευκὰ γένηει, φένηται ὁ σεβάσιμος γέ-
 ρων. Ὁ σφίγγας του ἀδυνατεῖ, ἡ πνοή του βραχύνεται, καὶ
 παρασταίνει κάθε σημεῖον τοῦ ὡς ἔγγιστα θανάτου. Οὗτος
 εἶναι ὁ γλιεστός καὶ ὀκτακροιστός, τριακοστός πρῶτος γέ-
 ρων καὶ καθὼς κάθε τάξις ἀναγνώστων πρέπει νὰ τὸν ἐν-
 θυμοῦνται ὡς νέον, ροδοκόκκινον καὶ εὐθυμον ὡς τὸν ἐαυ-
 τόντων, ἴσως θέλου εὐχαριστηθεῖν ἀκούοντες τὰς τελευ-
 ταίας ὁμιλίαις του, καὶ ὀλίγα τινὰ ἰδιαίτερα τῆς παρελθού-
 σης ζωῆς του. Ἡ ὑπαρξίς του, εἶναι πιθανόν, ὅτι θέλει ἀνα-
 βαλεῖ διὰ ὀλίγας ἡμέρας, με τὴν παρρουσίαν τοῦ υἱοῦ του
 Δεκεμβρίου, ὁ ὕστερονος καὶ μόνος ὅστις ἐπέζησεν ἀπὸ τοὺς
 ἑνδεκα χαρίζεις υἱοῦ σου. Νομίζομεν ὅμως ὅλοι κοινῶς ὅτι ὁ

πατήρ και ὁ υἱὸς θέλουν ἀποθάνει μαζί. Αἱ ἀκόλουθοι εἶναι ἐκφορσίσαι τινές αἱ ὁποῖαι ἐσυναχθήσαν εὐθὺς ὅπου ἔπεσαν ἀπὸ τὰ νεκρωμένα χεῖλητου.

“ Ἐγὼ εἶμαι , ” ἔπεν αὐτὸς “ ὁ υἱὸς ἐνὸς παλαιοῦ καιροῦ πατρός , και ὁ ὕστερος μιᾶς πολυαριθμοῦ γενεᾶς διότι δὲν εἶχεν ὀλιγωτέρους ἀπὸ πέντε χιλιάδας ὀκτακοσίους και τριάντα ἕνα ἀπὸ ἡμᾶς. ἦτον ὁμως διορισμένον ἀπὸ τὴν τύχη του νὰ ἐλέγη τὸν θάνατον ἐνὸς υἱοῦ του προτοῦ νὰ γεννηθῆ ὁ ἄλλος. Μερικοὶ γνωμοδωτοῦν ὅτι ἡ ἰδιότητα κρασις ἀρχίζει νὰ διαλύεται , και ὅτι ὁπότεν γεννήση ἀκόμη ἐκατὸν δύο ἀπὸ ἡμᾶς , ἡ οἰκογενεῖά του θέλει πληρωθεῖ , και ἔπειτα αὐτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θέλει ὑπάρξει πλέον. Τότε ὁ γέρον ἐζήτησε τὸ καταστιχόντου , και ἐρεύνησε τὰς σελίδας με λυπηρὸν ὄμμα. Ἐφύλαξε , κατὰ τὸ φαινόμενον , ἀκριβῆ λογαριασμὸν τῶν στιγμῶν , λεπτῶν , ὥρων και μηνῶν τοὺς ὁποῖους ἀπέρασε και ἐπρόσθεσεν εἰς κάποιους τόπους σημειώσεις διὰ νὰ ἐνθυμᾶται εἰς τί τὰς ἐμεταχειρίσθη , και τοὺς χαμοὺς τοὺς ὁποῖους ὑπέφερε. Τὰ ἰδιαίτερα τούτων κρίνωμεν περιττὰ νὰ ἀναφέρωμεν και ἰσως ἡ μνήμη τοῦ ἀναγνώτου θέλει τὸν προμηθεύσει καλλιώτερα. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ σιωπήσωμεν ἕνα περίεργον. Ἀπερῶν εἰς μίαν σελίδα τῶν σημειώσεων του , ὁ γέρον ἐφάνη πολλὰ συλλογισμένος και τὰ δάκρυα ἔτρεξαν κάτω ἀπὸ τὰς ζαρομένας παρεῖας του καθὼς τὴν ἐξέτασε. Αὐτὴ ἐπεριεῖγε τὴν καταγραφὴν τῶν 50. Κυριακῶν τὰς ὁποῖας ἀπέρασε , και ἐνῶ εἶχε αἰτίαν νὰ πωλήσῃ εἰς καλλιωτέραν τιμὴν ἀφ’ ὅσους ἠθασαυροὺς εἶχεν , ἐφαίνετο ὅτι ἠμέλησε και ἐξοδεύθησαν με τὸν πλέον σκανδαλοποιὸν τρόπον. “ Αὐταί ” ἔλεγεν , “ ἦσαν τὰ πολυτιμώτερα δῶρα μου. Δὲν εἶχα νὰ χαρίσω ἄλλας ἀπὸ πενήκοντα δύο. Ἀλλυμένον πόσον ὀλίγον ἐτιμήθησαν. ” Τότε , ἀναφερόμενος εἰς κάποια παλαιὰ ὑπομνήματα , εὗρηκε μίαν μεγάλην καταγραφὴν , ταξιμάτων και ἀποφάσεων , αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἰδιαίτερον τινα ἀναφορὰν με τὰς 50. Κυριακάς. Ταῦτάς , με ἐσωτερικὴν ταραχὴν , λύπης ἐνταυτῶ και ὀργῆς , ἐσχίσεν εἰς ἐκατὸν κομμάτια , και τὰ ἔριψεν ἐπάνω εἰς τὰς ἀναμῆνας στάκτας , ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἐπάσχιζε νὰ ζεστᾶνῃ τὰ τρέμοντα μέλητου. ἔπεν ὁμως , “ αἰσθάνομαι περισσοτέραν συμπάθειαν παρὰ μῖσος , διὰ τούτους τοὺς ὕβριστάς και παραβάτας , οἵτινες ἐβλάψαν περισσότερο τὸν ἑαυτὸν τῶν παρὰ ἐμέ. εἶναι ὁμως ὀλίγοι τινές ὕβρισταὶ οἱ ὁποῖοι με ὕστερον τὸσον τὴν ὑπαρξίν μου , ὥστε με προξενοῦν μεγάλον κόπον και χάνω τὴν ὑπομονὴν ὁπότεν τοὺς ἐνθυμῶ. ἐξόχως δὲ ὁ γνωστός ἐκεῖνος κλέπτης , ἡ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ , διὰ τὸν ὁποῖον καθεὶς ἤκουσε , και δὲν ἀγνοεῖ , ὅτι ἐκεῖνος κατέφαγε τοῦ σεβασμίου πατρός μου , τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας του. Περιπλέον εἶναι τρεῖς γνωστοὶ κακοῦργοι. ὁ ὕπνος , ἡ ὀκνηρία και ἡ ἠδονή , ἀπὸ τοὺς ὁποῖους τὸ περισσότερο ὑπέφερα , πρὸς τούτους ἀπὸ μίαν φροντιστικὴν γυναῖκα ὀνομαζομένην ἐσθῆτα , ἥτις προσποιούμενη ὅτι θέλει με κάμνει τὰ περισσότερα , και ὅτι θέλει φροντίζει διὰ ἐμέ , με κλέπτει ἀπὸ τὰ δῶρα μου περισσότερο ἀφ’ ὅσον ἀξίζουν αὐταὶ αἱ δύο ἐκδουλεύσεις τῆς.

Ὅταν διὰ ἐμέ , ὁμολογῶ ὅτι ἤδη ἐκτέλεσα τὸ χρέος μου , τόσον εἰς τοὺς φίλους ὡσάν και εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου. Ἐπλήρωσα και τὰς παραμικρὰς ὑποσχέσεις μου , και ἐστάθην

γενναιώτερος ἀπὸ πολλοὺς τῶν προγενεστέρων μου. Οἱ δώδεκα εὐμορφοὶ υἱοῖ μου καθεὶς ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐνέργησαν εἰς τὰς ἐνασχολήσεις μου και αἱ διάφοροι αὐτῶν γῶμαι και διαθέσεις τῶν ὀδήγησαν ὅλους εἰς τὸ καλὸν τῆς κοινότητος. Ὁ ἡμέρος Φεβρουάριος ὁ ὁποῖος ἀνοῖξε τοὺς γυμνοὺς κλάδους τῶν δένδρων , με τρυφερὰ κλονάρια , και ἐγέννησε τα συνηθισμένα δῶρα τῶν τρυφερῶν ἀνθῶν δὲν ἦτον ὠφελιμώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἀπαίδευτον , θορυβῶδη , και ὑπερφανον Μάρτιον , ὅστις ἀγκαλιὰ βίαιος ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν του διάθεσιν , ἦτον καλῆς προαιρέσεως και χρήσιμος. Ὁ Ἀπρίλλιος εἰρηνικός , εὖνους και ὑγιής , ἐκλαυσε διὰ τὸν χαμὸν του , με εὐφρανεν ὁμως με πολλὰ ὑπομειδιάσματα.

Ὁ Μάιος ἦλθεν ἐστεφανομένος ἀπὸ ρόδα , λάμπων ὡς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου , και ἐσώρευσε μίαν ποσότητα πολυτίμων στολιδίων διὰ τοὺς πολυτελεῖς διαδόχουστου. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀριθμῶ τὰς χάριτας και καλὰ ἦθη ὅλων τῶν υἱῶν μου. Σὺ ὦ ἀθλιέμοι Δεκέμβριε , σκοτεινὸς τὴν ποιότητα , και ψυχρὸς τὴν διάθεσιν , παρομοιάζεις πολὺ τοῦ πρωτοτόμου μου Ἰαννουαρίου με ταύτην ὁμως τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς ἦτον πλέον ἐπιρρηπὴς τὴν πρόληψιν , και σὺ τὴν μελέτην.

“ Ἐὰν ἦναι τινές οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τὰ ὑστερινά μου παράπονα , ἤθελαν ὀργισθεῖ διὰ τί δὲν με ἐμεταχειρίσθησαν φιλοφρονέστερα , παρακαλῶ νὰ τοὺς ἐρμηνεύσω , ὅτι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ κάμουν κάποιαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ ἀπερασμένον των φέρισμον ὑπηρετοῦντες με ἐν ὅσῳ βαπτῶν αἱ ὀλίγα ἀπὸ τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας μου ” “ ἄς βεβαιώσωμεν τὴν ἀληθινὴν θλίψιν των , με μίαν ἀμεσον ἀλλαγὴν εἰς τὸ φερσιμόν των. Τούτο ἤθελε με προξενήσει μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ εἶδω τὸ μόνον ζωντανὸν τέκνον μου περιποιοῦμενον. ἄς μὴν καταφρονήσῃ τινὰς τὰς προσφοράς του. αὐτὸς ἔχει ἀκόμη νὰ διαμοιράσῃ ἀρκετὴν περιουσίαν μου , ἡ ὁποία ἐὰν ἐξοδεύθῃ ἀρμολίως , θέλει εἶσθαι ὠφελιμὸς χωρὶς νὰ ἐπαναλάβω ἄλλα δῶρα του , ἀκόμη εἶναι τρεῖς πολυτίμαὶ ἡμέραι αὐταὶ θέλουν με εὐφράνει ἐὰν εἶδω ὅτι αἱ ὕστεραι ἐτιμήθησαν περισσότερον ἀπὸ τὰς ἀπερασμένας ἄλλας. Εἶναι πιθανόν ὅτι , τοῦλάχιστον μετὰ τὴν τελευταίαν μου , πολλοὶ θέλουν μετανοήσει διὰ τὸ κακὸν των φέρισμον πρὸς ἐμέ εἰς τοὺς τοιοῦτους ὁμως παραγγέλλω ὡς ὕστεραν μου ἐντολήν , νὰ μὴν χάνουν τὸν καιρὸν των εἰς ἀνωφελῆ παράπονα ὅσον και ἂν με ἐπιθυμοῦν και ἂν μετανοοῦν ἐγὼ δὲν θέλω ἐπιζήσῃν πόποτε δὲν θέλω ἐπιστρέφει. Καλλίον δὲ ἐπιθυμῶ νὰ παραγγείλω νὰ σέβωνται τὸν νέον διαδοχόν μου ὅστις μετ’ ὀλίγον θέλει φανῆ. Δὲν μὴ μὲνει ἐλπίς ὅτι θέλω ἐπιζήσει ἀρκετὸν καιρὸν διὰ νὰ τὸν εἰσάξω εἰς τὴν γνῶσιν σας. Ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θέλει λάβει μίαν φιλικὴν ὑποδοχὴν , ὁμοῦ με τὰς κολακευτικὰς τιμὰς αἱ ὁποῖαι ἐσυντρόφωσαν τὴν γεννησίαν μου , και ἀπὸ τῶν μεγάλων ὑποσχέσεων αἰτινες ἠπάτησαν τὰς ἐλπίδας μου , ἐπιμελέστεραι δεῖξεις και σταθερότεραι δυνάμεις θέλει λάβουν τόπον ἄς ἐνθυμείσθαι ὅτι μία ἀληθὴς προσπάθεια ἀξίζει δέκα καλὰς ὑποσχέσεις.

Ὅτω ὁμίλησεν ὁ γέρον , και ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν κλίνη του , σχεδὸν λιποθυμισμένος , και τρέμων τόσον βίαια ὥστε ἐτίναξε τα ὕστερα ζῆρὰ φύλλα ἀπὸ τὸ στρώματου. Ἄς σπείσωμεν ὅλοι νὰ τὸν εὐχαριστωσπμεν διὰ τὰς καταρήσεις ἐκάμαμεν , διορθωνόμενοι εἰς τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του , και ἐνθυμούμενοι τὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποῖας τοῦ ἐκάμαμεν ἐνῶ ἦτον νέος.

Μεταξύ τῶν διαφόρων θεωριῶν τὰς ὁποίας προλαβόντως ἐδηγήθημεν ὅσον διὰ τὴν γένεσιν τῶν μετεωρικῶν ἢ ἀερολίθων, εἴμεθα πλέον πεπεισμένοι εἰς τὸ νὰ δεχθῶμεν ἐκείνην ἣτις τὴν ἀποδίδει εἰς ἀποσπάσματα γηίνων Κομητῶν. Τὴν ἀνακαλύψιν τούτου χρεωστοῦμεν εἰς τὸν Κυρίου Κλάπ, πρῶτον Διευθυντὴν τῆς Υἱὸν Ἀκαδημίας εἰς τὴν Νέαν Χάβεν, πόλιν τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας θεωρίας, φαίνεται ἀπίστευτον ὅτι τὸ σῆδηρον καὶ ἄλλαι βαρεῖαι οὐσίαι ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ Ἀερολίθοι ἀδιαλείπτως συνθέττονται, νὰ ὑψώνωνται καὶ νὰ σωρεύωνται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρᾶν εἰς τόσον μεγάλας ποσότητες ὥστε νὰ κάμνουν μίαν ὀγκώδη ὕλην, ὡς ἐκείνην τῆς ὁποίας σαφῶς εἶναι ἀποσπασθέντα τεμάχια. Ἐνθυμούμεθα μίαν παρατήρησιν Μαθηματικοῦ τινος φίλου μας (Προφῆσσος Τουίνιγγ) ὅστις λέγει, ὅτι ὁ ἀερολίθος ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρὸ ἑξ ἡμερῶν, τοῦλάχιστον ἦτον 200 ἢ 300 μίλια κατὰ διάμετρον. Οὗτε ἦτον ἓνα ἀπλὸς συμπερασμὸς, μετὰ τὸ νὰ ἐφάνη διευθυνόμενος κατ' εὐθείας γωνίας, καὶ μετὰ τὸ νὰ ἐθεωρήθη ἀκριβῶς ἡ θάσις τοῦ τριγώνου διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ ἄλλων πολλῶν παρατηρήσεων τὸ ἀπόσπῆμα ἡμέγεθος δύναται νὰ προσδιορισθῆ μετ' ἐντελεστάτην ἀκρίβειαν. Πῶς ἐδυνήθη ποτὲ ἓνας ὄγκος τοιοῦτου μεγέθους νὰ ὑψωθῆ εἰς κόνιν ἢ εἰς ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴν γῆν;

Εἶναι τάχα ἐκβολαὶ γηίνων ἠφαιστῶν; Δὲν τὸ πιστεύομεν. Ἀπὸ μυριάδας ἀναρρήξεων ἐθεωρήσαμεν ὅποιον παράδειγμα ἐνθυμούμεθα τοιοῦτον σωμάτων τὰ ὁποία νὰ σηκωθοῦν ὄχι ἓνα μίλιον ὑψηλὰ ἀλλὰ ἑκατοστάς μιλίων;

Ἀκολουθῶς ὁποία δύναμις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ τὰ σπῶξῃ ἀπὸ τοὺς ἠφαιστῶν εἰς τὴν Σελήνην ἀπέχουσαν 240,000 μίλια, ἢ τόσον μακρὰν ὥστε νὰ ἐμπεριέχονται πάλιν εἰς τὰ ὅρια τῆς γῆνιου ἐφέξεως; Συλλογιζόμενοι κατ' ἀναλογίαν, τοιαύτη ὑπερβολικὴ δύναμις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἀποβάλλοντες λοιπὸν ὅλας ταύτας τὰς θεωρίας ὡς ἀπροσδέκτους, εἴμεθα εἰς γνώμην νὰ ἀποδόσωμεν τὰ φαινόμενα περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς Γηίνους Κομητῶν. Σμερὰ σώματα, ἀναλόγως μικρὰ περιστρεφόμενα εἰς ἑλλειψοειδεῖς τροχιάς, καὶ ἐνίοτε πλησιάζοντα τόσον σιμὰ ὥστε νὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐφελξιν, καὶ οὕτω νὰ ἀποσπάσῃ τοιαῦτα μικρὰ τεμάχια ὁποῖα ἐπεριγράψαμεν εἰς τὸν προλαβόντα ἀριθμὸν μας. Ἐὰν ὁ συμπερασμὸς οὗτος εἶναι ἀληθής, ἐθεωρήθη ὡς περιέργον, ὅτι οἱ ἀερολίθοι (μὴ νὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἔχουμεν ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ παντός, ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν) δὲν περιέχουν ἄλλου εἶδους ὀρυκτῶν ἀγνώστων ἕως τὴν σήμερον.

Φέροντες εἰς πέρας τοῦτο τὸ ἄρθρον τὸ ὅποιον δυσκόλως θέλει εὐχαριστήσῃ τοὺς νεωτέρους τῶν ἀναγνώστων μας, θέλομεν σημειώσῃ μόνον, ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα ὀνομαζόμενα τὰ πίπτοντα ἄστρα, καὶ ὁποῦ φαίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν νύκτα, ὑποθέττονται ὅτι εἶναι φαινόμενα προερχόμενα ἀπὸ ἠλεκτρικότητα, καὶ ἀκολουθῶς πολλὰ διάφορα ἀπὸ τὴν πτώσιν τῶν ἀερο-

λίθων. Μίαν φορὰν μόνον ἔτυχε νὰ τὰ ἴδωμεν εἰς τούτα τὰ μέρη, λέγωμεν ὅμως ὅτι εἶναι τόσον κοινὰ ὡσὰν καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ θέλομεν εἶσθαι ὑπόχρεοι εἰς ὅποιον μᾶς δώσῃ μερικὴν τινα διήγησιν τῆς πτώσεώςτων.

ΕἲΡΩΣΘΕ.

Χρεωστοῦμεν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι διὰ τοῦ ἐνεστῶτος ἀριθμοῦ μας ὁ Φίλος τῶν Νέων θέλει ἀναβαλθῆ. Ἡ παρούσα τυπογραφία τῆς Ἐυαγγελικῆς Σχολῆς εἶναι τόσον περιορισμένη κατὰ τὰ ψηφία, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τυπωθῆ περισσότερο ἀπὸ μίαν ἡμέραν τὴν φορὰν, καὶ ἐπειδὴ μίαν ἄλλη ἐτοιμάζεται νὰ δημοσιευθῆ ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τύπου, ἡ ἐδικήμας ἀκολουθῶς πρέπει νὰ δώσῃ τόπον.

Εἴμεθα πολλὰ ὑπόχρεοι δι' ὅσον καιρὸν ἐμεταχειρίσθημεν τὸν Τύπον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἑρασταὶ τῆς φιλολογίας θέλουσιν εὐρεῖ τὰς περισπουδάστους διατριβὰς τοῦ ἐπομένου μας εἰς κομψότερον ὕφος.

Ὁ Τυπογράφος προμηθεύσας ἑνδεκα ἀριθμοὺς καὶ τρία παραρτήματα, δύο τῶν ὁποίων διεδόθησαν πάντοῦ ἐν καιρῷ Χολορρίας, νομίζει ὅτι ἐτελείωσε τὴν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς πραγματείαν του. Χρεωστοῦμεν, τόσον ἡμεῖς ὡσὰν καὶ αὐτὸς, νὰ ἀπολογηθῶμεν διὰ τὰ πολυάρθρα τυπογραφικὰ λάθη. «Ὅχι ὀλίγοι χαρακτῆρες λείπουν τοῦ τύπου καὶ ἄλλων πάλιν ὁ ἀριθμὸς εἶναι πολλὰ μικρός.»

Ὅσον διὰ τὴν ἐκδοσὴν μας ἂς ἐνθυμείσθε ὅτι δὲν ἀπελπίζομεθα τοῦ νὰ προμηθευθῶμεν ἀπὸ πλέον ἀρχέτυποι ὕλην. Ἀκολουθῶς καταγιγνώμεθα εἰς ὅτι θέλει μᾶς φανῆ ἠφελίμων, καὶ γενικῶς χωρὶς νὰ σφετερίζομεθα τὰ τῶν ἄλλων. Περιστάσεις ἐμπόδισαν τὴν ἐφημερίδαμας ἀπὸ τὸ νὰ ἀφιερωθῆ περισσότερο εἰς τοὺς Νέους καθὼς ἦτον ἡ γνώμημας. Περιπλέον ὁμιλῶντες περὶ τῆς μεσολαβήσεως ἐνός μεταφραστοῦ, καταλαμβάνομεν ὅτι ἔτρεξαν ζῆναί τινες ἐκφράσεις εἰς τὸ ὕφος μας, ἐὰν ὅμως δυνηθῶμεν ἀκολουθῶς νὰ ἀναλάβωμεν τὸ μικρὸν τοῦτο ἔργονμας, ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν τὸ κάμει ἀξιώτερον τῆς τοῦ κοινοῦ ὑπερασπίσεως.

Προσφέρωμεν τὰς εὐχαριστήσεις μας εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς ἐκεῖνους οἵτινες μᾶς ἐπρομήθευσαν ἄρθρα δημοσιεύσεως. Τοὺς δὲ Νέους ἀναγνώστας μας, θέλομεν συμβουλεύσει πάλιν νὰ περιπατοῦν εἰς τὰ δῆματα τῆς μαθήσεως, δραστηρίου εὐλαθείας καὶ ὠφελείας. ἐν τοσοῦτῳ μὲ τοὺς Χριστιανικοὺς ἀσπασμοὺς μας, εἰς τοὺς νέους τε καὶ γέροντας ὑποφαινόμεθα.

Ὁ ΦΙΛΟΣ ΤῶΝ ΝΕΩΝ.

Συμπληρωτικόν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναβάλλωμεν τὴν ἐκδοσὴνμας, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶμεν πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦσαμεν νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς νέους. Ἄμποτε νὰ ἠθέλωμεν κάμει τὰ φύλλα μας θελητικώτερα λυπούμεθα ὅτι δὲν εἴπαμεν περισσότερα διὰ νὰ δείξωμεν τὸ ἀξίεραστον τῆς φιλολογίας καὶ ἐπιστημῶν, νὰ περιγράψωμεν τὴν περιπόθητον ἀρετὴν, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν μεγαλειότητα καὶ ὑπεροχὴν τῆς εὐσεθείας. Ἐπιθυμοῦμεν, ὅμως εἶναι μάταιον νὰ τελειώσωμεν παραπονούμενοι προσθέτομεν μόνον τοὺς λόγους τοῦ Ῥήτου μας. «Υἱὲ ἐμῆ σοφία παράβαλε σὸν οὐς» τοῦτέστι εἰς τὴν σοφίαν τὴν προερχομένην ἀπ' ἐπ.

ΦΙΛΑΤΑΤΟΙ ΝΕΟΙΟΜΟΓΕΝΕΙΣ.

Τὸ ἀνήκον εἰς τὴν ὑπόθεσιν Σάλπισμα εὐρίσκεται πολλὰ περιορισμένον διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν.

Ἔχω τελείαν πεποίθησιν ὅτι ἡ Νεολαία τῆς ὁποίας σκοπὸν ἔχω νὰ καθυποβάλλω τοὺς ὀλίγους τούτους συλλογισμοὺς μου, οὕσα ἐνδυναμομένη ἀπὸ λαμπρὰ θεμέλια μαθήσεως καὶ ἀρετῆς, καὶ προοδεύουσα ἐνταυτῷ εἰς ἀμφοτέρων τὰ βήματα, δὲν θέλει κρίνει ὡς νέοντι πράγμα, ἐὰν ἀκούσῃ, τὸ μόνοντων ἐξαγόμενον, τὴν μεγαλειότητα δηλ. : καὶ ὑπεροχὴν τοὺς Φιλανθρωπίας.

Ἀναφέρω λοιπὸν μόνον ἐν συντόμῳ, τὴν ὠφέλειαν ἀπολαμβάνομεν, καὶ τὴν προξενουμένην βλάβην ἀπὸ τὴν ἐλπίσιν τῆς ἰδίας.

Εἶναι ὀρθῶς παρατηρημένον ὅτι ὁ μόνος τόπος τὸν ὁποῖον δύναται εἶναι νὰ νομισθῇ εὐτυχῆ, εἶναι ἐκεῖνος ὅπου πλείστοροι ἀπινθῆρες τῆς μαθήσεως διαλύουν τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας. Ἐκεῖ ἡ σιωπηλὴ πρόοδος τῆς εὐτυχίας αἰσθάνεται, καὶ αἱ εἰρηνικὰ πέλματα καλλιεργοῦνται. Τότε λοιπὸν ἡ φιλανθρωπία, ἀρχὴ καὶ βᾶσις τῆς κοινωνίας, εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀνίστατον βαθμὸν ἐντελείας. Λάμπουσα ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ ὑπὸ τὴν χρυσῆν τῆς ἀλυσσον κρατοῦσα τοὺς ὑπυκνούστας, δὲν κουράζεται χαρίζουσα τὰ μέγιστα καὶ πολὺ τιμὰ ἄρα τῆς ἰσότητος, καὶ ἀναπληροῦσα τὰς ἐλλείψεις τῆς φύσεως. — Ἀκόλουθος τὸ ὄνομα τοῦτο ἅς μὴ θεωρεῖται ἀφηρημένον ἀλλ' εἰς μεγίστη οὐσία, καὶ ἀπείρου μεθερμηνεύσεως, τῆς ὁποίας ὁ ὑπῆκοος δὲν θέλει ἀποθάνει εἰς τὸν αἰῶνα.

Προσέτι ἐπακρωτήθη ὅτι ὅθεν δὲν ὑπάρχει ἡ ζωηρὰ αὐτῆς πηρὴ, ἐκεῖ ἡ ἀμάθεια : καὶ ραθυμία τῶν ὑπυκνούστας προξενεῖ τὴν μεγίστην φθορὴν τῆς κοινωνίας ἀπὸ ἐμπορεῖ νὰ στοχασθῆτε, καὶ γίνεταί οἰωνός φοικτῶν ἐπομένων. Σθῆναι πλέον αἱ ἀκτῖνες τῆς φιλανθρωπίας ἡ βᾶσις τῆς κοινωνίας διαλύεται, καὶ εἰς τὴν βάρβαρον καὶ ση-δραὴν ἀλυσσον τοῦ ἐγαίτημου καθυποβάλλεται. Ἡ ἀμάθεια ὁμοῦ ἤπερ ποτὲ δὲν συλλογίζεται τὰς αἰτίας, καὶ δὲν προνοεῖ τὰ ἀποτελέσματα παρὰ ἀφοῦ ἀκολουθήσων, σφάλουσα λέγει καθ' ἑαυτὴν. « Ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν εἰμαρμένον » « μία τυφλὴ τύχη ἀφανίζει τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ οὔτε ἡ φρονήσις οὔτε ἡ πολυμάθεια νὰ ἀποφύγῃ. Ἄλλοτε πάλιν ὑποκρινόμενη λέγει καθ' ἑαυτὴν, « Ὅταν ἦναι οὕτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπισχεθῆ νὰ ἀπολέσῃ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν νὰ ἀθετήσῃ, » διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐγὼ νὰ προνοήσω; Ἐπομένως ἡ πονηρία ἐπαίρομένη λέγει, « ἐγὼ θέλω ὑψωθῆ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μου ὅστις με καταδυναστεῖ ἰεὶ τόσους αἰῶνας, καὶ θέλω ἐξουδενώσει τὴν σύνεσιν ἧτις με βλάπτει καὶ με ἐνοχλεῖ. » Καὶ ἡ πλεονεξία προσθεῖ καὶ « ἐγὼ θέλω καταπλακώσει τὸν ἀσθενῆ καὶ θέλω καταπράξει τοὺς κόπους τοῦ τῆς αἰτίας εἶναι ἡ θέλησις τῆς εἰμαρμένης, » Ἐγὼ ὁμοῦ ὁμνῶ εἰς τοὺς

Νόμους τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἰς ἐκείνους τῆς καρδίας μου, ὅτι ὁ ὑποκριτὴς θέλει τιμωρηθῆ ἀπὸ τὴν ἰδίαν του δολιότητα, καὶ ὁ πλεονεξὴς ἀπὸ τὰς ἀρπαγὰς του ὅτι θέλομεν εἰδεῖν τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην νὰ ἀλλάξουν τὴν τάξιν καὶ δρόμον των πρᾶτῆτερα, παρὰ νὰ θριαμβώσῃ ἡ ἀμάθεια ἐπάνω εἰς τὴν σύνεσιν καὶ σοφίαν, καὶ ἀκολουθῶς ὁ ἐγωῖσμός ἀπάνω εἰς τὴν Φιλανθρωπίαν. Παρατηρῶν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ὀλεθρος τῆς κοινωνίας προέρχεται ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν θέλει παύσει ἀπὸ τὸ νὰ βασανίζεται, δι' ὅσον μένει ἀφώπiston, καὶ δι' ὅσον ἀμελεῖ τὴν ἐξέτασιν τοῦ διοργανισμοῦ του, ἀλλ' ὡς τὰ ἄλλα ζῶα μένει ὅπως εὐρέθη χωρὶς ἐμπειρίαν τοῦ ἀπερασμένου καὶ χωρὶς πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος, πλανούμενον εἰς τὸν κόλπον τῶν δάσεων, καὶ ὀδηγούμενον μόνον ἀπὸ τὰ πάθη τῆς φύσεώς του, καὶ τελειωθὲν τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς, κάμμιαν ὠφέλειαν δὲν δύναται νὰ προσμεῖνῃ ἡ κοινωνία ἐπειδὴ τὰ χαραχθέντα ἀπὸ αὐτὸ ἔχρη μένουσιν ἐλλειπῆ ἀπὸ ὠφελίμους μεθερμηνεύσεις.

Ἀποφεύγοντες λοιπὸν τὴν προρηθεῖσαν πλάνην, ἅς ἐρυνήσωμεν τὰ ἦθη καὶ ἔθημα τῶν Προπατόρων μας, καὶ ἅς ἴδωμεν πρῶτον τινι τρόπῳ ἐφθάσαν εἰς ἐκείνην τὴν ἐπιθυμητὴν ἐντέλειαν τοῦ νοῦς καὶ τοῦ πνεύματος· δεύτερον, ἅς ἐξετάσωμεν τὸ ἀσάλευτον θεμέλιον τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζοντα, πολὺ ἡμελημένον τὴν σήμερον, καὶ εἰς ἄλλας κατ' ἀρέσκειαν διαφόρους μεθερμηνεύσεις μεταβλημένον. Τρίτον, ὁποῖους ἠθικοὺς νόμους ἐσύστησαν οἱ ὁποῖοι δεκνύουν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πλουσιοκτητιῶν, νόμους αἰωνίους παλαιότερους ἀπὸ κάθε κώδικα, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς προφυτείας, νόμους ἀμετάβλητους τοὺς ὁποῖους οὔτε τὰ πάθη οὔτε ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνθρώπου θέλει δυνηθῆ ποτὲ νὰ ἀλλάξῃ.

Πησιάζομεν δὲ περισσότερον εἰς τὰ τοῦ παρόντος χρόνου, ἐὰν συγκρίνωμεν τὰ ἰδιάμας μέρη μὲ τὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ τὰ ἄλλα νέα κείνα τοῦ πολιτισμένου Κόσμου, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων..., ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνδεῶν θέλει μᾶς ἀδηγήσει εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ κοινοῦ. Ἀπὸ ποῖους ἂν ἄλλους μένει νὰ δεχθῆ ἓνα τοιοῦτον τεκμήριον τῆς αἰσθήσεως μας, παρὰ ἀπὸ ἡμᾶς τῶν ὁποῖων αἱ ψυχαὶ ἐμπνέονται ἀπὸ τοὺς Θεοῦς, καὶ ἐλευθέρους συγγραφεῖς ἀναγινώσκωμεν, καὶ τέλος πάντων ἀπὸ τὰ ἠθικὰ ρητὰ τὰ ὁποῖα ἀκούομεν εἰς τὰς συναθροίσεις μας; τοιοῦτον λέγω ὡς ἐκεῖνον τῆς τῶν ἐνδεῶν φροντίδος, τῶν ὁποῖων ἡ ἀμέλεια φέρει τὴν μεγίστην βλάβην τῆς κοινωνίας. Ἄς μὴν ὑποφέρομεν ὡ ὁμογενεῖς νὰ βλέπωμεν ὁμοίους μας ἀνθρώπους μίᾳς καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως, ἐνδεεῖς περιεφερομένους, ἐλλειπῆς καὶ τοῦ ἰδίου ἄρτου, καθὼς καὶ τὰ ἰδιαιτῶν τέκνα ἀγροικὰ καὶ γυνὰ ἄλλους πάλιν κλεισμένους εἰς τὰς οἰκίας των ἀπὸ συστολῆν, ὑστερουμένους καὶ τὰ τῆς περιβολῆς ἄρθρα. ἀλλὰ παρακινηθέντες ἀπὸ συμπάθειαν, ἅς συγκροτήσωμεν συνέλευσιν, ἅς συνεισφέρωμεν ὁ καθὼς τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ

ὡς ἐκλέξωμεν μέλη διὰ τὴν διανομὴν ἢ μεταχείρισιν τῶν παρηκμῶν ἐκαστῶν καταβαλθέντων χρημάτων (α). Ἄς συγκρίνωμεν τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν ὑποφέρει ἓνας νέος συνεισφέρων; ἓνα, δύο, ἢ τρία γρόσσια τὸν μῆνα, καὶ τὴν ἀπολαμβανομένην ἀνάπαυσιν ἀπὸ τοῦ ὑστερούμενου ἐκεῖνο σώμα διὰ πολλοὺς μῆνας τὸ ὑποκάμισον ἐὰν τοῦ δωθῇ τοιοῦτον χάριν τῆς ἡμετέρας συνεισφορᾶς καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλωμεν ἀποφύγει τὰ περιττὰ ἐκεῖνα, ἀνωφελεῖ καὶ μάταια ἐξοδα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν, διὰ μίαν τοιαύτην γενικὴν ὠφέλειαν. Δὲν ἐννοῶ ὅτι θέλωμεν φέροι τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἐντέλειαν, ἀλλ' ὅτι θέλωμεν τὸ ἀρχίσει, καὶ ποσιδάσει εἰς τὸν κατὰ δύναμιν βαθμῶν. Ἄς φιλοτιμηθῶμεν τέλος πάντων θεωροῦντες ἀλλογενεῖς εἰς τὴν ἡμετέραν πάτριον ἐπερχομένους, ἀφίνοντας τὴν ἑαυτῶν, καὶ ὑπερβαίνοντας ὅλα τὰ φυσικὰ ἔμπόδια, μόνην ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες τὴν ἀνεξάντλητον φαρέτραν τῆς Φιλανθρωπίας. « Δὲν λέγω ὅτι θέλωμεν τοὺς φθάσει, ἀλλ' ὅτι θέλωμεν τοὺς μιμηθεῖ. Ἄς ἐξετάσωμεν ἀκόμη τὸ οὐσιωδέστερον, πόθεν δηλ. προέρχονται αἱ εὐτυχίαι καὶ ἀτυχίαι τῶν ἔθνῶν, ἐπάνω εἰς ποίας ἀρχὰς θεμελιεῖται ἡ εἰρήνη τῆς κοινωνίας καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν θνητῶν, καὶ τότε δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλωμεν ἐξωρίσει τὸν ἐγωϊσμόν ἀπὸ τοῦ κράτος τοῦ ἑαυτοῦμας, καὶ τὴν κοινὴν εὐτυχίαν νὰ κἀνωμεν μόνον ἀντικείμενον τῶν ὀφθαλμῶν μας Ἐβρωσθαι.

ΤΗΙ ἘΝ ΣΜΥΡΝΗΙ ΝΕΟΛΑΙΑΙ.

Ὁ ὁμογενὴς ἡμῶν καὶ φίλος.
Ροβέρτος Πελεκάσης Ζ.

Συμπληρωτικόν. Αἱ περιστάσεις τοῦ τύπου καὶ αἱ ἀσχολίαι μου δὲν μὲ συγχωροῦν νὰ ἐκτανθῶ περισσότερο, εἰς τοῦτο τὸ ἀπειράκι; ἀξιὸν ἐκτάσεως ὑποκαίμενον. Ἐλπίζω ὅμως φίλοι νέοι ὅτι ὅσον αἱ δυνάμεις μου τὸ συγχωροῦν, δὲν θέλω παύσει νὰ κοινολογῶ εἰς ὑμῖς τοὺς ὀλίγους ἀξιῶς συλλογισμοῦς μου. Τὸ δὲ ὕφος μου ἐὰν δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὴν πραγματείαν μου, καὶ ἐχρειάζετο ὑψηλότερον, ἀποδωρετέτο εἰς τὴν ἀμαθειάν μου.

P. II.

Τὸ ὄνομα τῆς ἐταιρίας θέλει εἶσθαι

ΕΛΕΗΜΩΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ἘΝ ΣΜΥΡΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

(α) Ἰδιαιτέρον σχέδιον τοῦ συστήματος, 13, ἄρθρων, θέλει παρρησιάζεσθαι εἰς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ὑποφαινομένους μέχρι τοῦδε πολυμαθεῖς καὶ φιλανθρώπους νέους ὅτι-νες ἀσπένως θέλουσιν ὑποδέχεσθαι καὶ καταγραφάς.

- Πέτρος Πυλαρινός.
- Νικόλαος Παπαδάκης.
- Αναστάσιος Γαΐτας.
- Γεώργιος Ζαφυρίδης.
- Ἰωάννης Βρούσαλις.
- Κωσταντῖνος Βενάρδος.
- Αντώνιος Δελέντζιος.
- Αντώνιος Γ: Δαμιάνος.

- (1.) Ὁ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλθε
Καὶ ἀνακαίνησον ἐμέ,
Δός με εἰρήνην τῆς ψυχῆς,
Διότι εἶμαι δυστυχής.
- (2.) Ἀπ' τ' ἔργαμου δὲν ἐμπορῶ
Ποτέν ἐλπίζω νὰ σωθῶ,
Μόνον ἐλπίζω εἰς ἐσέ,
Ὡ ἐλεήμονα Θεέ.
- (3.) Τὴν μολυσμένην μου ψυχὴν
Τὴν ρυπρῶν κ' ἀμρτολὴν
Πλύνε, μὲ τ' αἷμα τοῦ ἄμνου
Τοῦ ἀμωμήτου τοῦ Θεοῦ.
- (4.) Καὶ τότε θέλω ἐπαινεῖ
Τὸν Γησοῦν νῦν καὶ αἰεὶ
Τιμὴ καὶ δόξα ὅσον Χριστὸν
Σωτῆρα λυτρωτὴν Θεόν.

Τῇ 10 Δεκεμβρίου 1831.

Ἐν Σμύρνη.

I. K.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ἘΚΔΟΤΗΝ

τοῦ Φίλου τῶν Νέων.

Ἐνας ξένος ὅστις εὐχαρίστως ἀναγνώσκει τὴν ἐξαιρετικὴν ἔφημερίδας μαθάνει μὲ μεγάλην τοῦ ἀπορίαν, ὅτι εἰς τὴν ἄπειρον ἐκτάσιν τῆς Τουρκίας δὲν εὐρίσκονται ὑπόνοιμοι ἀπὸ ὀρυκτὰ κάρβουνα. Χρειάζεται νὰ καμῶμεν ὀλίγη πρόγνωση καὶ νὰ ἐπιπομεν ὅτι μετὰ ἑκοστί χρόνους τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων θαλάσσιων δυνάμεων θέλουσιν κινεῖσθαι διὰ τοῦ ἀτμοῦ. Ἀναγκαῖον λοιπὸν νὰ εὐρίσκονται τοιαῦτα εἰς τοῦτα τα μέρη, καὶ εἰς τοῦτο ὁ γράφας τὸν παράγραφον δὲν ἀμφιβάλλει. Μία μεγάλη ποσότης εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ροδостоῦ εἰς τὴν Θάλασσαν τῆς Προποντίδος, τὰ ὁποῖα ὅμως διαφέρουν πολὺ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα ἀπὸ τὰ Ἀγγλικὰ, καὶ εἶναι ἀφθονα. Ἐὰν ἡ Διοίκησις ἐπρόσφερε μετρίαν πινὰ ἀμοιβὴν, ἔσται βέβαιον ὅτι πλησίον τῆς Προποντίδος μεγάλα ποσότητες τοιοῦτου ὀρυκτοῦ θέλουσιν εὑρεθεῖ, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον ὠφέλιμον εἰς τὰς τέχνας καὶ τόσον ἀναγκαῖον διὰ τὴν οἰκονομίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Προφθάνωμεν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ τὸ κοινὸν ἐν γένει, ὅτι ἡ νέα ἠραστῖος νῆσος πλησίον τῆς Μελίτης τὴν ὁποίαν εἰς τὸν προλαβόντα ἀριθμὸν μας ἐπεριγράψαμεν, ἐβυθίσθη. Μαθάνωμεν τοῦτο παρ' ἐνὸς ἐμπειροῦ Πλοιάρχου Γκέρδελ, τοῦ Ἀμερικανοῦ πλοίου Φλόρας. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τέλος τῶν ἠραστῖων νήσων, περὶ τῶν ὁποίων ἤδη ἐδόσαμεν παραδείγματα. Τὸ βάθος τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον τὴν σκεπάζει εἶναι ἕξ πῶδες, ἀκολούθως πολλὰ ἐπικίνδυνον εἰς τὰ καράβια.